

บันทึก

เรื่อง การลาออกของประธานกรรมการองค์การเหมืองแร่
(มาตรา ๑๗ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๕๒๐)

องค์การเหมืองแร่ได้มีหนังสือ ที่ อก.๑๔๐๑/๗๗๒ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๒๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๕๒๐ มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า “ประธานกรรมการ รองประธานกรรมการและกรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระเมื่อ (๒) ลาออก” แต่มิได้บัญญัติไว้ว่าการลาออกจะมีผลตั้งแต่วันที่ใด และรัฐมนตรีผู้แต่งตั้งมีสิทธิยับยั้งการลาออกนั้นได้มีกำหนดระยะเวลาที่วันองค์การเหมืองแร่จึงขอหารือว่า ในการยื่นใบลาออกของประธานกรรมการที่เสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมตามบันทึกองค์การเหมืองแร่ที่ อก.๑๔๐๑/๑๔๐ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๒๕ โดยขอลาออกตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๒๕ เป็นต้นไปนั้น มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๒๕ หรือวันที่ได้รับอนุญาตให้ลาออกได้ตามความประสงค์ และหากมีการยับยั้งใบลาออกของประธานกรรมการ ผู้ที่ยับยั้งใบลาออกจะมีสิทธิยับยั้งได้เพียงใด มีระยะเวลาเท่าใด

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวและได้ฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (องค์การเหมืองแร่) แล้วมีความเห็นดังต่อไปนี้

เนื่องจากมาตรา ๑๗ (๒)^๑ แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๕๒๐ บัญญัติไว้แต่เพียงว่า ประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ และกรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ”ลาออก”โดยไม่ได้ระบุให้ชัดเจนว่าการลาออกนั้นจะต้องทำอย่างไรและลาออกต่อผู้ใด หรือจะต้องได้รับอนุญาตให้ลาออกหรือไม่ และการลาออกดังกล่าวจะมีผลตามกฎหมายเมื่อใด ดังเช่นที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายบางฉบับ เช่น พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๘ (สมาชิกสภาแห่งสภาจังหวัดสิ้นสุดลงเมื่อลาออกโดยยื่นใบลาออกต่อผู้ว่าราชการจังหวัด)^๒ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ.

^๑ มาตรา ๑๗ ประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ และกรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) ลาออก

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ มาตรา ๑๒ สมาชิกภาพแห่งสมาชิกสภาจังหวัดย่อมสิ้นสุดลง เมื่อ

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) ลาออกโดยยื่นใบลาออกต่อผู้ว่าราชการจังหวัด

๒๕๑๘ (การลาออกของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครให้ยื่นใบลาออกต่อรัฐมนตรีและมีผลนับแต่วันยื่นใบลาออก)^๓ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ (การลาออกของข้าราชการการเมืองนอกจากตำแหน่งรัฐมนตรีมีผลเมื่อได้รับอนุญาตให้ลาออก)^๔ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ (การลาออกของข้าราชการพลเรือนต้องยื่นหนังสือขอลาต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่งและต้องได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ)^๕ ดังนั้น ในกรณีที่กฎหมายใช้แต่เพียงคำว่า “ลาออก” จึงต้องถือเอาจากเจตนาของผู้ลาออกเป็นสำคัญเพราะเป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้นั้น กรณีตามข้อหาข้อนี้เมื่อประธานกรรมการได้ยื่นใบลาออกตามบันทึกองค์การเหมืองแร่ ที่ อก.๑๔๐๑/๑๘๐ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๒๕ โดยขอลาออกตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๒๕ เป็นต้นไป และได้ยื่นหนังสือลาออกต่อรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งอย่างเป็นทางการแล้ว การลาออกย่อมมีผลนับแต่วันที่ที่กำหนดไว้ในหนังสือลาออก คือมีผลนับแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๒๕ เป็นต้นไป โดยที่ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตให้ลาออกแต่ประการใด

สำหรับปัญหาต่อไปที่ว่า ผู้ใดจะเป็นผู้มีสิทธิยับยั้งใบลาออกและจะมีสิทธิยับยั้งได้เพียงใด มีระยะเวลาเท่าใดนั้น เห็นว่า เนื่องจากกรณีนี้มาตรา ๑๗ (๒)^๖ ใช้แต่เพียงคำว่า “ลาออก” ซึ่งถือเอาจากเจตนาของผู้ลาออกเป็นสำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องมีการอนุญาตจากบุคคลใด และเมื่อไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจยับยั้งการลาออกได้ ดังนั้น เมื่อผู้ขอลาออกได้แสดงเจตนาของตนในการลาออกอย่างเป็นทางการ ณ สถานที่หรือต่อบุคคลตามระเบียบปฏิบัติราชการแล้ว การลาออกย่อมมีผลและไม่มีผู้ใดจะยับยั้งใบลาออกดังกล่าวนี้ได้

(ลงชื่อ) อมร จันทรสมบูรณ์

^๓ มาตรา ๓๐ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี พ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้

๑.ลา

๑.ลา

(๓) ลาออก โดยยื่นใบลาออกต่อรัฐมนตรี และให้มีผลนับแต่วันที่ยื่นใบลาออก

๑.ลา

๑.ลา

^๔ มาตรา ๑๑ ข้าราชการการเมืองนอกจากตำแหน่งรัฐมนตรีพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

๑.ลา

๑.ลา

(๒) ได้รับอนุญาตให้ลาออก

๑.ลา

๑.ลา

^๕ มาตรา ๙๕ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดประสงค์จะขอลาออกจากราชการ ให้ยื่นหนังสือลาออกต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่ง เพื่อให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ เป็นผู้พิจารณา เมื่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ สั่งอนุญาตแล้ว จึงให้ออกจากราชการตามคำสั่ง

ในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญขอลาออกเพื่อดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือเพื่อสมัครรับเลือกตั้ง ให้การลาออกมีผลนับตั้งแต่วันที่ผู้นั้นขอลาออก

นอกจากกรณีตามวรรคสอง ถ้าผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตการลาออกเห็นว่าจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการ จะยับยั้งการอนุญาตให้ลาออกไว้เป็นเวลาไม่เกินสามเดือนนับแต่วันขอลาออกก็ได้

^๖ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑

(นายอมร จันทรมบูรณ์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กันยายน ๒๕๒๕